

ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ

Ἄγνωστος—ξένος μέσ στην Ἀντιόχεια—Ἐδεσσηνὸς
γράφει πολλά. Καὶ τέλος πάντων, νά, ὁ λίνος
ὁ τελευταῖος ἔγινε. Μὲ αὐτὸν ὀγδόντα τρία

ποιήματα ἐν ὄλῳ. Πλὴν τὸν ποιητὴ
κούρασε τόσο γράψιμο, τόση στιχοποιία,
καὶ τόση ἔντασις σ' ἑλληνικὴ φρασιολογία,
καὶ τώρα τὸν βαραίνει πιά τὸ κάθε τι.—

Μιά σκέψις ὅμως παρευθὺς ἀπὸ τὴν ἀθυμία
τὸν βγάζει—τὸ ἐξαισίον Οὔτος Ἐκεῖνος,
ποῦ ἄλλοτε στὸν ὕπνο του ἄκουσε ὁ Λουκιανός.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΙΑ

Μονάχος μου κλεισμένος στὸ κελί μου
Τῆς μοναξιάς δὲν εἶμαι τὸ στοιχείο.
Γιὰ τὴ ζωὴ τὴν πείνα πῶχει τὸ θεριό
Στὴ χειμονιά—ἔχ' ἡ Ψυχὴ μου.

Στὸ φίλημα νὰ σμίγεις τὴν πνοή μου
Θέλω, σὲ νιὸ κορμὶ παρθενικὸ
Κι ἡ γλύκα ἀπ τὸ σπάρταρο τὰγνὸ
Νὰ σὲ κολάσει, θ'αἶθλα, Ψυχὴ μου!

Ἐἴ ἡδονὴ τὴ σάρκα νάναπάψει...
Νάρτεϊ ἡ Μετάνοια κι ἡ καρδιά νὰ κλάψει
Νὰκολουθήσ' ἡ μαύρ' ἀπελπισιά.

Κι ἀφωρισμένος ξέμακρα νὰ χτίσω
Μέσα στὸ δάσος ἔρημ' μιὰ φωλιά
Τὴν Παρθενιά γιὰ σύντροφο νὰ κλείσω.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

I

Σάν καρδιά τὸ πεντάμορφο
Τῆς δροσούλας παιδάκι
Μὲς τὸν κάμπο εἶν ἄγνωστο
Καὶ γλυκὸ σᾶ ματάκι.

Ριζωμένο, σᾶ στέκεται
Ὅμως πάντ' ἀνεβαίνει
Εὐωδιὰ πρὸς τὸ ἄπειρο
Τὴν Ψυχὴ του τὴν στέλνει.

Κιάγομιοῦ τὸ πορπάτημα
Κι ἄν σκληρὰ τὸ λατῆσει
Τὴν Ψυχὴ του ἀνέγγιχτη
Σταούρανια θάφήσει.

II

Κι ἦσουν κρίνον ὀλόλευκο
Πάντα σταῖσπρα ντυμένο
Ἄγοράκι πεντάμορφο
Ἄγγελοῦδι γραμμένο.

Φωναχτὰ τὰ παιχνίδια σου
Κρουσταλλένι' ἢ λαλιά σου
Μὲς τὸν κῆπο μου φάνταζε
Λουλουδένια ἢ θωριά σου

Τώρα γέρνεις μεσόκοπο
Μπρὸς τοῦ τάφου τὸ στόμα
Τὸ αἰώνιο Ξετύλιγμα
Σὲ τραβάει μὲς τὸ χῶμα.

ΠΟΛΗΣ ΔΕΥΚΗΣ